

новаты гатанки и приказскы, кой-то дѣтца-та така радостно слушать.

Сила-та на въображеніе-то и стихотвор-то на душѣ-тѣ работи и на сѣнь, гдѣ-то сѣнува. Сѣнове-ти сѣ повече живы, така что-то тоя, кой-то спи усѣща въ сѣнь-тѣ толкова угодность и мѣжѣ, както и на явѣ. Ти нѣкога сѣ повече, нѣкога по малко, а нѣкога ни пай малко не ся относять на това, что-то сме мыслили, кога-то сме лѣгяли да спимъ. Душа-та тукъ узима свой особеный, самостоятеленъ полетъ, та ходи въ другы градове и земи, въ другы страны на свѣтъ-тѣ, на небо-то, въ рай и пр.

Чловѣкъ, кой-то самъ за себе си работи и живѣе, слабо мари за добро-то и зло-то на другы чловѣцы, нарича ся *самолюбіе*. Въ най много е чловѣческа-та душа расположена, та тя усѣща и другы сѣщества по неволя и по волю. И тая красна способность дѣли зло-то и добро-то на другого, въобще нарича ся *сѣчувствованіе*, и кога-то има за единъ прѣдмѣтъ само неволя, и повече живы твары, — *сѣстраданіе, симпатія*.

Радость и жялость, въ кой-то душѣ-тѣ камъ другы участвува, усѣща още повече и живости-ты въ самѣ себе. Нѣ что е радость? И что ли е жялость? Радость-та е погорня стѣпнь за всичко по воля, что-то приимае за добро, красно и полезно. А жялость, или печаль, на противъ, неповолство и незадоволство съ онова, кое-то мыслиме, че е зло и лоше. Кога-то нѣкой добые много пары; На пр. на пѣяно,